

Sygn. akt X Ga 356/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSO Iwona Wańczura

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2015 r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: **(...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.**

przeciwko: **(...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś.**

o zapłatę

w postępowaniu uproszczonym

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 19 maja 2015 r, sygn. akt VII GC 799/14

1) oddala apelację;

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem kosztów postępowania odwoławczego.

SSO Iwona Wańczura

Sygn. akt X Ga 356/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Gliwicach oddalił powództwo (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. o zapłatę kwoty 4.892,33 zł wraz z ustawowymi odsetkami tytułem wynagrodzenia za wykonywanie usług księgowych na rzecz pozwanej V. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś. i zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że strony zawarły umowę o świadczenie usług administracji kadrowo-płacowej. Z uwagi na rezygnację z kontynuowania umowy, współpraca stron była stopniowo wygaszana od listopada 2011 r., aż do rozwiązania umowy, co nastąpiło z dniem 31 stycznia 2012 r. Prezes Zarządu pozwanej negocjował warunki wypowiedzenia, uzgadniając z powódką zakończenie przez jej pracowników księgowania za okres do końca 2011 r. Pozwana złożyła oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, ponieważ chciała stworzyć własny dział księgowości. Powódka wystawiła dwie faktury na kwoty 1.568,25 zł i 6.150 zł za usługi administracji kadrowo-płacowej. Pozwana zwróciła obie faktury wskazując, że powódka nie świadczyła usług w styczniu 2012 r. Następnie powódka wystawiła fakturę na kwotę 3.324,08 zł

za „wykonanie dokumentów korygujących dotyczących składek ZUS Prezesa Zarządu - D. C., zgodnie z zaleceniami pokontrolnymi”. Pozwana zwróciła fakturę bez księgowania.

Sąd Rejonowy uznał, że strony łączyła umowa o świadczenie usług i że została ona rozwiązana ze skutkiem na dzień 31 stycznia 2012 r. Zdaniem Sądu Rejonowego czynności sporządzenia dokumentów korygujących dotyczących składek ZUS Prezesa Zarządu - D. C. (zgodnie z zaleceniami pokontrolnymi) stanowiły czynności w ramach zadań umownych, zatem brak było podstaw do naliczenia dodatkowego wynagrodzenia za ich wykonanie. Według Sądu Rejonowego nie zasługiwało na uwzględnienie również powództwo co do kwoty 3.324,08 zł, gdyż powódka faktycznie odstąpiła od świadczenia przedmiotu umowy za styczeń 2012 r. Powódka nie wykazała, aby w styczniu 2012 r. dokonała kompleksowej usługi administracji kadrami dla choćby jednego pracownika.

W apelacji powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie roszczenia, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania.

Powódka zarzuciła zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności poprzez pominięcie dowodów złożonych w sprawie – korespondencji stron, niezbadanie istoty sprawy, błędną ocenę zebranego materiału dowodowego, błędy

w ustaleniach faktycznych, pominięcie dowodu z zeznań świadków powódki oraz prezesa zarządu powódki oraz przepisów prawa materialnego mające wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, tj. art. 734 k.c. w zw. z art. 750 k.c., art. 744 k.c., art. 487 § 2 k.c. poprzez przyjęcie, że powódce nie należy się wynagrodzenie za wykonane prace.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o oddalenie apelacji, jako bezzasadnej i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli Sąd II instancji nie prowadzi postępowania dowodowego uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Wyrok Sądu Okręgowego oparty jest o art. 385 § 1 k.p.c. w związku

z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. Według treści tego ostatniego przepisu apelację

w postępowaniu uproszczonym można oprzeć na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, oraz naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie mogło mieć wpływ

na wynik sprawy.

Apelacja powódki nie mogła odnieść skutku, gdyż wyrok Sądu

I instancji okazał się słuszny, odpowiadał prawu i został wydany na podstawie gruntownie przeprowadzonego postępowania dowodowego.

Przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywy tej oceny nie wykazały sprzeczności ustaleń faktycznych Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, zaoferowanego przez strony, który został oceniony bez przekroczenia przysługującego Sądowi I instancji uprawnienia do swobodnej oceny dowodów, zgodnie z przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Nie można również zarzucić Sądowi I Instancji nieprawidłowości w rozumowaniu czy też błędów logicznych.

Tak poczynione ustalenia Sąd Okręgowy przyjmuje za własne i podziela w pełni zarówno dokonaną ocenę dowodów, jak i wykładnię prawa materialnego.

Uwzględniając powyższe Sąd Okręgowy uznał, iż ponowne przytaczanie argumentów uzasadniających to stanowisko, wskazanych już w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku jest zbędne i niecelowe.

Zdaniem Sądu Okręgowego nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut apelacji wywiedziony przez powódkę dotyczący naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny stanu faktycznego na podstawie swobodnej, a nie dowolnej oceny dowodów.

Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd I instancji na podstawie prawidłowo przeprowadzonego postępowania wydał orzeczenie zgodne z prawem, mające oparcie w stanie faktycznym, ustalonym na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Analiza materiału dowodowego nie pozwoliła Sądowi Okręgowemu na uwzględnienie zarzutów apelacji, również co do naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c.

Sąd Okręgowy nie dostrzegł jakichkolwiek uchybień Sądu I instancji świadczącego o przekroczeniu wskazanych powyżej ram oceny, a zarzuty w tym zakresie okazały się bezzasadne.

Wbrew stanowisku powódki Sąd I instancji, rozstrzygając przedmiotową sprawę, uwzględnił zgłoszone dowody w postaci korespondencji stron, zeznań świadków zgłoszonych przez powódkę oraz zeznań prezesa zarządu powódki. Powyższe wynika z treści ustaleń poczynionych w sprawie, które znalazły wyraz w uzasadnieniu wyroku. Sąd I instancji dopuścił wymienione dowody, przeprowadził je i na ich podstawie dokonał stosownych ustaleń, co wprost wynika z uzasadnienia Sądu I instancji.

Wobec powyższego zarzut z art. 233 k.p.c. nie mógł odnieść zamierzonego skutku.

Sąd Okręgowy dostrzegł, iż z zebranego materiału dowodowego wynika, co potwierdziła sama powódka, że przedmiotem umowy, na podstawie której powódka domagała się zapłaty, było świadczenie usług administracji kadrowo-płacowych. Bezspornym okazało się, że pracownik powódki wykonywał czynności związane ze świadczeniem usług kadrowo-płacowych w siedzibie pozwanej w styczniu 2012 r., lecz dotyczyły one okresu za grudzień 2011 r., a zatem powinny być one rozliczone w ramach zapłaty za grudzień 2011 r. Ponadto pracownik powódki wykonywał dalsze czynności, lecz na podstawie odrębnych umów, a nie na tej podstawie, której domagał się wynagrodzenia w rozpoznawanej sprawie.

Zebrany materiał dowodowy w sprawie nie pozwolił zatem na ustalenie, iż powódka w styczniu 2012 r. wykonywała usługi kadrowo-płacowe na rzecz pozwanej za styczeń 2012 r. Powódka, mimo spoczywającego na niej na podstawie przepisu art. 6 k.c. ciężaru dowodowego, nie udowodniła powyższego.

Sąd I instancji orzekał na podstawie zaoferowanego przez strony materiału dowodowego i w sposób poprawny wyciągnął wnioski, które znalazły swój wyraz w uzasadnieniu wyroku. Te okoliczności wskazywały jednoznacznie, iż Sąd I instancji nie dopuścił się naruszeń prawa materialnego ani prawa procesowego.

Z tej przyczyny na podstawie przepisu art. 385 k.p.c. apelację należało oddalić, jako bezzasadną.

Natomiast rozstrzygając o kosztach postępowania odwoławczego, w orzeczeniu o kosztach, Sąd wziął pod uwagę wnioski strony pozwanej dotyczący zasądzenia stosownych kosztów związanych z wywiedzeniem apelacji przez powódkę, który zawarła w odpowiedzi na apelację.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono więc na podstawie przepisu art. 108 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c.

Powódka, która przegrała sprawę zobowiązana jest do zwrotu kosztów postępowania odwoławczego poniesionych przez pozwana w postępowaniu odwoławczym.

Na koszty poniesione przez powódkę w toku postępowania odwoławczego złożono się wynagrodzenie adwokata w kwocie 300 zł.

Wysokość zasądzonych wynagrodzenia adwokackiego w postępowaniu apelacyjnym Sąd ustalił w oparciu o § 2 ust. 1 i 2 i § 6 pkt 3 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

SSO Iwona Wańczura